

En gammal fiskargubbe, som heter Anders Andersson från Lubboträsk i Burträsk socken, berättade huru ett ungt fästefolk firade en midsommarnatt.

De hade sig bekant, att ej långt från deras hem fanns det tvenne ställen där vittra uppehöll sig, och att de flyttade från det ena till det andra stället under midsommarnatten. För att övertyga sig om sanningen därav beslöto de att under natten närvara vid ett ställe som vittra skulle fara förbi. Komna till bestämmelseorten satte de sig på en sten för att avvakta det, som skulle hända, men för att slippa att göra närmare bekantskap med vittra, beslöto de att läsa Fader vår, när hon reste förbi. Inom kort började det hojta och skrika och de fingo nu se vittergumman med sina barn och en stor boskapshjord tåga förbi. Sist kom gubben något långsammare. Han stannade mittför de unga och tycktes betrakta dem med stor uppmärksamhet. De läste nu med stor iver sitt Fader vå, men detta tycktes ej göra åsyftad verkan. Han blott närmade sig dem. Förskräckta begåvo de sig hem och sprungo av alla krafter. Fästmannen först, därefter fästmön, sist vittergubben. Och det hade den olyckliga följden, att hennes ena stortå sprack.

Maria Lustig.